

Sygn. akt III AUa 1728/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2013 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Michał Bober (spr.)
Sędziowie:	SSA Aleksandra Urban SSO del. Lucyna Ramlo
Protokolant:	Aleksandra Portaszkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2013 r. w Gdańsku

sprawy W. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji W. A.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 26 czerwca 2012 r., sygn. akt VII U 2285/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca W. A. odwołał się od decyzji odmawiającej prawa do emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie wskazując, że brak jest podstaw do uznania przywoływanych przez wnioskodawcę okresów zatrudnienia od dnia 01 października 1995 r. do dnia 15 grudnia 1995 r. w TV (...) oraz od dnia 16 grudnia 1995 r. do dnia 31 października 1998 r. w Telewizji (...) jako składkowych, w konsekwencji czego wnioskodawca nie udowodnił na dzień 01 stycznia 1999 r. 25 – letniego okresu składkowego i nieskładkowego, a jedynie 22 lata, 9 miesięcy i 19 dni.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy oddalił odwołanie opierając rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach:

Ubezpieczony W. A., urodzony dnia (...), w dniu 24 lutego 2011 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o emeryturę. Ubezpieczony nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego i nie pozostaje w stosunku pracy. W toku postępowania przed organem rentowym ubezpieczony na dzień 01 stycznia 1999 r. udowodnił

22 lata, 9 miesięcy i 19 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 15 lat, 2 miesiące i 7 dni pracy w szczególnych warunkach. Zaskarżoną w sprawie decyzją z dnia 26 maja 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił W. A. prawa do emerytury, z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, tj. wobec nieudowodnienia wymaganego 25 – letniego okresu składkowego i nieskładkowego. Wnioskodawca W. A. w dniu 01 września 1995 r. W. A. podpisał umowę o pracę z (...) Sp. z o.o. w G., na podstawie której został zatrudniony na czas określony do dnia 31 grudnia 1995 r. na stanowisku dziennikarza w pełnym wymiarze czasu pracy. Z powyższego tytułu został zgłoszony do ubezpieczenia społecznego w okresie od dnia 01 września 1995 r. do dnia 30 września 1995 r., natomiast w okresie od dnia 01 października 1995 r. do dnia 15 grudnia 1995 r. składki rozliczano wg deklaracji bezimiennych. W okresie od dnia 16 grudnia 1995 r. do dnia 31 października 1998 r. ubezpieczony zatrudniony był w TELEWIZJI (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku redaktora naczelnego. Ubezpieczony nie został wykazany w deklaracjach rozliczeniowych z tytułu zatrudnienia u płatnika składek (...) Sp. z o.o. w G.. Jednocześnie, w okresie od dnia 23 sierpnia 1995 r. do dnia 11 maja 1998 r. wnioskodawca zarejestrowany był w Urzędzie Pracy jako bezrobotny i w okresie od dnia 24 sierpnia 1995 r. do dnia 23 sierpnia 1996 r. pobierał z tego tytułu zasiłek. Wobec ustalenia, iż wnioskodawca od dnia 01 września 1995 r. pozostawał w zatrudnieniu, świadczenie za okres od dnia 01 września 1995 r. do dnia 23 sierpnia 1996 r. uznano za nienależne.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury **dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r.** zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2009, Nr 153 poz. 1227 ze zm.), zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, którzy spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat - dla mężczyzn, 60 dla kobiet,
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,
- 3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa;

Stosownie do dyspozycji art. 32 ust. 1 cytowanej ustawy ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27. Dla uzyskania uprawnień do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym wymagane jest osiągnięcie wskazanego w przepisach wykonawczych wieku, a także przepracowanie określonej ilości lat w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa o emeryturach i rentach z FUS, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Stosownie do treści § 13 tego rozporządzenia, dziennikarz zatrudniony w redakcjach dzienników, czasopism, w radiu, telewizji oraz w agencjach prasowych, informacyjnych, publicystycznych albo fotograficznych, objęty układem zbiorowym pracy dziennikarzy, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn w czasie wykonywania pracy dziennikarskiej,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy dziennikarskiej.

Bezspornym jest, iż ubezpieczony w dniu (...). osiągnął 60 rok życia, na dzień 01 stycznia 1999 r. udokumentował 15 – letni okres pracy dziennikarskiej, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego oraz na dzień złożenia wniosku nie pozostawał w stosunku pracy.

Przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpieczonego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Wyniki przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego wykazały, że wnioskodawca nie legitymuje się wymaganym 25 – letnim ogólnym stażem ubezpieczeniowym.

Ubezpieczony domagał się uwzględnienia do stażu pracy w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia w TV (...) od dnia 01 października 1995 r. do dnia 15 grudnia 1995 r. oraz w TELEWIZJI (...) Sp. z o.o. w G. od dnia 16 grudnia 1995 r. do dnia 31 października 1998 r. na podstawie przedłożonych przez niego świadectw pracy z dnia 20 grudnia 1995 r. i z dnia 31 października 1998 r. Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych okresami składkowymi są okresy ubezpieczenia. Okres ubezpieczenia, to okres opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz okres nieopłacania składek z powodu przekroczenia w trakcie roku kalendarzowego kwoty rocznej podstawy wymiaru składek, o którym mowa w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych (art. 4 pkt 5 ustawy emerytalnej). Okresami składkowymi są zatem okresy, za które składka została faktycznie zapłacona. Odnośnie pierwszego spornego okresu zatrudnienia w TV (...) Sąd zważył, iż świadectwo pracy z dnia 20 grudnia 1995 r. było niemiarodajne do przyjęcia ponad wszelką wątpliwość, iż wnioskodawca w całym wskazanym tam okresie, tj. od dnia 01 września 1995 r. do dnia 15 grudnia 1995 r., zatrudniony był na stanowisku dziennikarza w pełnym wymiarze czasu pracy. Po pierwsze, świadectwo to zostało podpisane z upoważnienia i brak jest dowodu na to, aby osoba podpisująca świadectwo była uprawniona do podpisywania dokumentów w imieniu pracodawcy. Po drugie, wnioskodawca nie przedstawił jakiegokolwiek innego dowodu na potwierdzenie zatrudnienia w całym okresie wskazanym w świadectwie pracy na rzecz TV (...). Bezsprzecznie, przedłożona umowa o pracę z dnia 01 września 1995 r. takiego dowodu nie stanowi. Informacje wydrukowane z internetu dotyczące samego funkcjonowania telewizji (...) w latach 1989 – 1996 nie stanowią dowodu na okoliczność faktycznego okresu zatrudnienia ubezpieczonego w TV (...) ani też dowodu zgłoszenia do ubezpieczenia społecznego i opłacania składek z tytułu zatrudnienia.

Zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień oraz wzrostu świadczeń emerytalno – rentowych wymaga dowodów nie budzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych i jest możliwe tylko w przypadkach nie budzących żadnych wątpliwości co do spójnego i precyzyjnego – rodzajowego oraz czasowego potwierdzenia się udowodnianych okoliczności. Za takie w ocenie Sądu, nie można było uznać dowodów przedłożonych przez ubezpieczonego. W konsekwencji Sąd przyjął, że ZUS prawidłowo uwzględnił ubezpieczonemu do ogólnego stażu pracy jedynie okres od dnia 01 września 1995 r. do dnia 30 września 1995 r., tj. okres za jaki faktycznie została opłacona składka na ubezpieczenia społeczne z tytułu powyższego zatrudnienia.

Sąd zważył przy tym, iż nawet jeżeli uznać ubezpieczonemu powyższy okres od dnia 01 września 1995 r. do dnia 15 grudnia 1995 r., to i tak, wobec braku podstaw do uwzględnienia drugiego spornego okresu zatrudnienia w Telewizji (...), wnioskodawca nie osiągnąłby co najmniej 25 – letniego ogólnego stażu ubezpieczeniowego.

Wprawdzie analiza całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, tj. przedłożonego świadectwa pracy z dnia 31 października 1998 r. oraz zeznań przesłuchanych świadków prowadzi do wniosku, iż wnioskodawca zatrudniony był w TELEWIZJI (...) Sp. z o.o. w G. w okresie od dnia 16 grudnia 1995 r. do dnia 31 października 1998 r., to jednak, wobec niekwestionowanego faktu, że za powyższy okres nie zostały odprowadzone składki na ubezpieczenie społeczne, okres ten, stosownie do treści cytowanego wyżej art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej, nie może być uwzględniony do okresu składkowego, a tym samym do ogólnego stażu ubezpieczeniowego wnioskodawcy.

Jak już wskazano powyżej, wnioskodawca ostatecznie, po okazaniu mu k. 3 akt ubezpieczeniowych (plik II) dotyczących ustalenia kapitału początkowego, gdzie w kwestionariuszu dotyczącego okresów składkowych i nieskładkowych wskazał, że od dnia 23 sierpnia 1995 r. do dnia 11 maja 1998 r. był zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy jako bezrobotny, nie kwestionował braku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne w okresie zatrudnienia w Telewizji (...). Wyjaśnił, że był wówczas ubezpieczony przez Urząd Pracy i nie było go stać na opłacanie składek do ZUS, gdyż płacił alimenty.

Sąd zważył, iż faktycznie z zaświadczenia Powiatowego Urzędu Pracy z dnia 28 listopada 2006 r. wynika, że wnioskodawca w okresie od dnia 23 sierpnia 1995 r. do dnia 11 maja 1998 r. był zarejestrowany jako bezrobotny i z tego tytułu w okresie od dnia 24 sierpnia 1995 r. do dnia 23 sierpnia 1996 r. pobierał zasiłek. Świadczenie to, jak stwierdził w późniejszym okresie PUP, za okres od dnia 01 września 1995 r. do dnia 23 sierpnia 1996 r., wobec jednoczesnego pozostawania w zatrudnieniu, było nienależne.

ZUS zaliczył ubezpieczonemu z powyższego tytułu jedynie okres od dnia 24 sierpnia 1995 r. do dnia 31 sierpnia 1995 r. Sąd zważył, iż ewentualne zaliczenie całego okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych pozostaje bez wpływu na prawo do wnioskowanego świadczenia, gdyż wnioskodawca i tak (nawet z jednoczesnym uwzględnieniem okresu zatrudnienia w (...)) nie osiągnąłby 25 – letniego ogólnego stażu ubezpieczeniowego.

Tym samym ubezpieczony nie spełnia warunku posiadania 25 – letniego okresu składkowego i nieskładkowego warunkującego przyznanie mu dochodzonego świadczenia emerytalnego, w związku z czym zaskarżona decyzja organu rentowego odpowiada prawu – co z kolei skutkowało oddaleniem odwołania.

Apelacje od wyroku wywiódł wnioskodawca zarzucając rozstrzygnięciu naruszenie prawa materialnego, przez błędne zastosowanie art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W konsekwencji wnioskodawca wniósł o zmianę wyroku i orzeczenia o uznanie za składkowy okres ubezpieczeniowy do stażu pracy w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia w TV (...) od dnia 01 października 1995 r. do dnia 15 grudnia 1995 r. oraz w Telewizji (...) Sp. z o.o. w G. od dnia 16 grudnia 1995 r. do dnia 31 października 1998 r. na podstawie przedłożonych świadectw pracy z dnia 20 grudnia 1995 r. i z dnia 31 października 1998 r. a także na podstawie zeznań trzech świadków, uznanych przez Sąd za jasne, spójne, logiczne i razem z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, tworzące zwartą i logiczną całość.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja – jako nieuzasadniona – nie mogła zostać uwzględniona niezależnie od motywów rozstrzygnięcia Sądu I instancji, które Sąd Apelacyjny aprobuje wyłącznie częściowo.

Nie sposób bowiem zaaprobować zaprezentowanej w uzasadnieniu wyroku oceny prawnej, z której wydaje się wyłaniać pogląd, że w każdym przypadku niepłacenia składek na ubezpieczenie społeczne, osoba podlegająca temu ubezpieczeniu z mocy prawa pozbawiona jest prawa do uwzględnienia tego okresu jako okresu składkowego. Taki pogląd koresponduje oczywiście ze stanowiskiem pozwanego, lecz nie ma on uzasadnienia prawnego. Wnioskodawca skutecznie przeciwstawił takiemu sposobowi interpretacji prawa ugruntowane już stanowisko judykatury. Sąd Apelacyjny w Gdańsku w składzie orzekającym w całej rozciągłości akceptuje i przyjmuje za własne poglądy orzecznicze wyrażone tak w przywołanym przez wnioskodawcę uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2007 roku w sprawie II UK 185/06 pozycja 143 OSNP 2008/9-10/143 a także w przywołanym na rozprawie apelacyjnej wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 września 2012r. w sprawie IIIAUa 458/12. Oprócz naprowadzonych orzeczeń wskazać można wiele innych, które zapadły w podobnych sprawach jak przykładowo uchwała z dnia 13 czerwca 2001 r., III ZP 32/00, OSNP 2002/7/165 czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 1995 r., II UR 3/95 OSNAPiUS 1995, Nr 17, poz. 222. Wszystkie wskazane orzeczenia zapadły na gruncie takich stanów faktycznych, w których zatrudnienie ubezpieczonego na podstawie umowy o pracę nie budziło żadnych wątpliwości, zaś pracownik wiedząc o nieodprowadzaniu składek na ubezpieczenie społeczne pozyskiwał w momencie starania się o świadczenie z tego ubezpieczenia tj. wówczas gdy organ rentowy odmawiał uznania spornego okresu za okres składkowy właśnie z powodu nieodprowadzenia składek na ubezpieczenie społeczne. We wszystkich wskazanych orzeczeniach podkreślano, że pracownik nie może ponosić konsekwencji zaniechań pracodawcy, na które sam nie miał i nie mógł mieć żadnego wpływu. W uzasadnieniu pierwszego ze wskazanych orzeczeń Sąd Najwyższy przedstawił pogląd w pełni aprobowany przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku, że Uzależnienie uznania okresu

zatrudnienia wykonywanego w poprzednim stanie prawnym za okres składkowy od opłacenia przez pracodawcę składek, klóciłoby się z zasadą równego traktowania wszystkich ubezpieczonych sformułowaną w art. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Wprowadzałoby także zróżnicowanie pracowników pozostających w zatrudnieniu przed wejściem w życie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przez nałożenie obowiązku wykazania faktu opłacenia składek na pracownicze ubezpieczenie społeczne tylko na niektórych a nie wszystkich pracowników [tj. na pracowników zatrudnionych u pracodawców zatrudniających do 20 pracowników – którzy z tej racji rozliczali składki indywidualnie].

Godzi się jednak podkreślić, że stan faktyczny w niniejszej sprawie przedstawia się zdecydowanie odmiennie nawet na gruncie tych ustaleń, których dokonał Sąd I instancji i które mogą zostać zaaprobowane.

Sąd Apelacyjny podziela bowiem te ustalenia, które dotyczą przesłanek braku zgłoszenia wnioskodawcy do ubezpieczeń społecznych z tytułu zatrudnienia w TV (...) od dnia 01 października 1995 r. do dnia 15 grudnia 1995 r. Oczywistym celem tego zaniechania było ukrycie zatrudnienia wnioskodawcy w sytuacji, gdy w tym samym czasie skarżący pobierał zasiłek dla bezrobotnych. Trudno jest uznać, że skarżący nie miał świadomości tego faktu oraz wpływu na nierzetelne rozliczenie przez pracodawcę, skoro czerpał z tego tytułu podwójne profity albowiem ukrywając fakt zatrudnienia pobierał nienależnie zasiłek z Urzędu Pracy obok wynagrodzenia wynikającego z umowy o pracę. Przyznaje to zresztą bezkrytycznie sam wnioskodawca, choć wypowiedź odnosi się wyłącznie do TV T. (k.49) wyjaśniając, że w TV T. nie był ubezpieczony, korzystał z ubezpieczenia w P.U.P. pobierając zasiłek dla bezrobotnych. Motywacja takiego zachowania jakkolwiek zrozumiała – uwzględnivszy dodatkowo przyznany fakt obciążenia skarżącego obowiązkami alimentacyjnymi – nie może pozostawać bez wpływu na krytyczną ocenę zachowania wnioskodawcy – o ile by faktycznie we wskazanym okresie pozostawał w zatrudnieniu. Oczywiście nie sposób przy tym pomijać faktu, że wnioskodawca przez całe niemal życie zawodowe pełnił obowiązki dziennikarza. Stąd też jego świadomość społeczna i prawna pozostaje na poziomie o wiele wyższym niż przeciętny. Oczywistym jest więc, że ukrywając fakt zatrudnienia skarżący nie tylko dążył do uzyskania nienależnych świadczeń jako osoba bezrobotna ale także godził się z tym, że okres „pracy na czarno” nie będzie mu zaliczony do świadczeń emerytalno – rentowych.

W świetle jednak naprowadzonego orzecznictwa – niezależnie od motywów jakimi kierował się wnioskodawca – dyskusyjna mogłaby być prawidłowość rozstrzygnięcia, gdyby zaliczenie okresu zatrudnienia w TV (...) mogło mieć wpływ na prawo do emerytury – a tak nie jest, co słusznie wskazał Sąd I instancji.

Dyskusyjna mogłaby być też prawidłowość rozstrzygnięcia w świetle faktu, że zasiłek dla bezrobotnych był wnioskodawcy wypłacany do dnia 23.08.1996r. Faktem jest, że decyzją z dnia 28.11.2006r. – k. 51 akt ZUS, Powiatowy Urząd Pracy w G. stwierdził niemożność dochodzenia przedawnionego roszczenia P.U.P. z tytułu nienależnie pobranego świadczenia z Funduszu Pracy wskazując w uzasadnieniu decyzji, że zasiłek wypłacony za okres od 01.09.1995r. do 23.08.1996r. był świadczeniem nienależnym. Z uwagi jednak na przedawnienie organ odstąpił od dochodzenia wypłaconej kwoty. Stosownie do art.30 ust.1 ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu (Dz.U. z 1995r. Nr 1, poz.1 ze zm.) obowiązującej w okresie pobierania przez wnioskodawcę zasiłku dla bezrobotnych Okresy pobierania zasiłków i zasiłków szkoleniowych wlicza się do okresów pracy wymaganych do nabycia lub zachowania uprawnień pracowniczych oraz do okresów składkowych w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin. Mając na względzie brak przepisów uchylających nienależnie pobrane zasiłki spod dyspozycji art.30 ust.1 ustawy można by zatem wywodzić, że skoro zasiłek został wnioskodawcy wypłacony, zaś organ nie ma możliwości żądania jego zwrotu (co uchylało interes wnioskodawcy w zaskarżeniu decyzji z 28.11.2006r.) – to okres za który wypłata nastąpiła pozostaje okresem składkowym. Sąd Apelacyjny w Gdańsku uchyla się jednak od rozważań w tym zakresie mając na względzie, że również okres od 24.08.1995r. do 23.08.1996r. (1 rok) wraz z okresami niekwestionowanymi a bez okresu spornego (w TV T.) nie jest wystarczający do wylegitymowania się stażem 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. W przekonaniu zaś Sądu Apelacyjnego zebrany materiał dowodowy w żadnym razie nie pozwala na uznanie, że wnioskodawca wykonywał w

okresie od dnia 16 grudnia 1995 r. do dnia 31 października 1998 r. w TELEWIZJI (...) Sp. z o.o. w G. zatrudnienie na podstawie umowy o pracę. Sąd Apelacyjny nie podziela bowiem ustaleń Sądu I instancji w tym zakresie.

Zgodzić się należy z Sądem I instancji, że z zebranego materiału dowodowego, a w szczególności z zeznań przesłuchanych świadków (czy też kopii legitymacji dziennikarza) wyłania się wniosek, że skarżącego pomiędzy rokiem 1996 i 1998 łączyła jakaś forma współpracy z TV T.. Wyprowadzenie z tych zeznań wniosku, że było to zatrudnienie na podstawie umowy o pracę (tym bardziej w całym spornym okresie) nie wydaje się słuszne. Wniosku takiego nie można absolutnie wyprowadzić z zeznań M. A. (k.47-48) Wprawdzie świadek potwierdza wykonywanie przez wnioskodawcę czynności reportera zaznaczając, że wiadomo mu, że wnioskodawca „jeździł z kamerzystą na akcje”, jednakże jak dalej dodaje było tak w pierwszym okresie zatrudnienia świadka, natomiast po powrocie świadka do pracy widział się on z wnioskodawcą kilka razy. Świadek nie wskazuje przy tym jaka forma współpracy łączyła wnioskodawcę z TV T., zaś odnośnie charakteru swego zatrudnienia wskazuje, że była to umowa o dzieło. Świadek P. J. (k.48-49) wypowiada się wyłącznie co do okresu do września 1996r. albowiem tylko do tego momentu miał kontakt z TV T. i z wnioskodawcą. Jak świadek wyjaśnił, nie jest on zorientowany na jakich warunkach wnioskodawca był zatrudniony, natomiast „dziennikarze mogą być zatrudniani na podstawie umowy o pracę, umowy zlecenia, czy umowy o dzieło”. Również zeznania A. K. (k.57-58) zawężają się do obserwacji z własnego okresu zatrudnienia tj. do stycznia 1997r. oraz kontaktów z wnioskodawcą w okresie zatrudnienia świadka biurze prasowym Komitetu 1000-lecia Miasta G. tj. do października 1997r. i również ten świadek zeznaje, że nie wie na jakiej podstawie wnioskodawca wykonywał czynności dziennikarza czy na podstawie umowy o pracę, czy też umowy o dzieło.

Jedynym dowodem, który mógłby przemawiać za tym, że wnioskodawcę w całym spornym okresie łączyła z TV T. umowa o pracę jest zatem świadectwo pracy. Świadectwo pracy nie jest jednak dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast świadectwo traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. (tak Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 13 września 2011 r. w sprawie I UK 107/11, z dnia 9 kwietnia 2009 r. w sprawie I UK 316/08 i wielu innych) Istotne wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń zawartych w tym dokumencie muszą być zweryfikowane przy pomocy innych dowodów, których obowiązek naprowadzenia spoczywa na wnioskodawcy. Wątpliwości istotne pojawiają się już z momentem stwierdzenia, że przez część okresu, w którym wnioskodawca miał być zatrudniony na podstawie umowy o pracę, pobierał on zasiłek dla bezrobotnych. Wątpliwości te pogłębiają się w związku z bezspornym faktem nie zgłoszenia wnioskodawcy do ubezpieczeń społecznych. Wątpliwości tych – co wyjaśniono już wyżej – nie rozwiewają zeznania świadków, którzy nie posiadają wiedzy co do formy zatrudnienia wnioskodawcy. Wątpliwości te wreszcie nie mogą być wyjaśnione na korzyść wnioskodawcy jeśli się zważy na informację uzyskaną z II Urzędu Skarbowego w G. (k.92), z której wynika, że według ewidencji (...), Telewizja (...) jako płatnik wykazała przychód wnioskodawcy za lata: 1996 w kwocie 3.042,00zł z tytułu umowy zlecenia; 1997 w kwocie 1.639,00zł z tytułu umowy zlecenia oraz nie wykazała informacji o przychodzie wnioskodawcy w 1998r. Już powyższa informacja dyskredytuje prawdziwość wystawionego wnioskodawcy świadectwa pracy, wynika z niej bowiem, że wnioskodawca wykonywał czynności dziennikarza nie na podstawie umowy o pracę a na podstawie umowy czy umów zlecenia. Tym samym TV T. nie miała żadnych podstaw do wystawiania wnioskodawcy świadectwa pracy.

Odnosząc się do realiów prawnych obowiązujących w latach 1996 do 1998 wskazać należy, że stosownie do art.1 ustawy z dnia 19 grudnia 1975 r. o ubezpieczeniu społecznym osób wykonujących pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia (jt.: Dz.U. z 1995r. Nr 65, poz.333 ze zm.): ust.1 Obowiązkowe ubezpieczenie społeczne określone ustawą, zwane dalej "ubezpieczeniem", obejmuje osoby wykonujące odpłatnie pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia zawartej na okres co najmniej 15 dni. ust.1a. Ubezpieczenie obejmuje również osoby wykonujące na rzecz jednego zleceniodawcy pracę na podstawie umów agencyjnych lub zlecenia krótszych niż 15 dni, jeżeli łączny okres, na który umowy zostały zawarte, wynosi co najmniej 15 dni. Obowiązek ubezpieczenia powstaje wówczas od pierwszego dnia tej umowy, z której wynika, że łączny okres wykonania umów wyniesie co najmniej 15 dni. 1b.

Przepisu ust. 1a nie stosuje się, jeżeli między ostatnim dniem ostatniej umowy a pierwszym dniem następnej upłynęło co najmniej 60 dni. We wskazanym okresie (podobnie także obecnie) nie są objęte obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym umowy o dzieło. Oczywiście nie sposób przy braku jakichkolwiek dokumentów ustalić w jaki sposób i jakie dokładnie umowy były zawierane przez wnioskodawcę. Obowiązek naprowadzenia stosownych dowodów spoczywał na skarżącym, który będąc reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika obowiązkowi temu nie podolał. Trudno jest więc prowadzić w tej materii jakiegokolwiek rozważania albowiem z braku dowodów będą one miały zawsze charakter abstrakcyjny. Godzi się tylko zauważyć, że minimalne wynagrodzenie w całym 1996r. kształtowało się na poziomie 4.245zł, zaś w roku 1997 – 5.121zł. Tym samym biorąc pod uwagę wysokość przychodu wnioskodawcy nie sposób jest dać wiarę, by łączyła go choćby w latach 1996 i 1997 choćby stała umowa zlecenia z TV T. czy też choćby taka umowa, która powodowałaby obowiązek zgłoszenia do ubezpieczenia społecznego w świetle wskazanych przepisów ustawy z dnia 19 grudnia 1975 r. o ubezpieczeniu społecznym.

W tym stanie rzeczy uzupełniając i korygując rozważania Sądu I instancji w zakresie wyżej zaprezentowanym, roszczenie wnioskodawcy nie mogło być uwzględnione wobec nie wylegitymowania się 25 letnim okresem składkowym i nieskładkowym na dzień 01.01.1999r., co skutkuje aprobatą dla rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Powyższe implikowało konieczność oddalenia apelacji stosownie do art.385 k.p.c.